

ע"פ 4925/21 - מאג'ד שאהין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4925/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מאג'ד שאהין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינושל בית המשפט המחוזי
בחיפה בתיק ת"פ 65732-06-20 שניתן ביום
15.6.2021 על ידי כב' השופט א' פורת

בשם המבקש: עו"ד תמי אולמן; עו"ד שאדי סרוג'י

בשם המשיבה: עו"ד שרית חתוקה

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין שניתן בידי בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) בתיק ת"פ 65732-06-20 ביום 15.6.2021. בגזר הדין הושטו על המבקש עונש מאסר בן 35 חודשים, פיצוי בסך 100 אלף שקלים ומאסר מותנה.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(1) ו-329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, קורבן העבירה הוא גיסו של המבקש, סמיר (להלן: סמיר). בין המבקש לבין עמוד 1

סמיר פרץ ויכוח, במהלכו השליך המבקש חפץ על חלון זכוכית במסעדה בניהולו של סמיר, וניפץ אותו. למחרת, נסע המבקש בשכונת מגוריו של סמיר בשפרעם. סמיר, אשר הבחין במבקש, ביקש לדבר עמו על אירועי היום הקודם ונסע עם רכבו בעקבות המבקש. סמיר נסע במקביל למבקש, תוך שהוא מסמן לו בידיו וקורא לו לעצור. במהלך נסיעה בעיקול, סטה רכבו של סמיר לעבר רכבו של המבקש ופגע בצידו.

בעקבות התאונה, עצרו המבקש וסמיר מנסיעתם בשטח פתוח, סמוך למקום התאונה. סמיר יצא מרכבו ואחז בידו בסכין קצבים. המבקש החל בנסיעה מהירה לאחור לעבר סמיר, במטרה לדרוס אותו ולגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום. הוא פגע בסמיר, שנחבל חבלות חמורות.

המבקש המשיך בנסיעתו המהירה לאחור לעבר רכבו של סמיר, עד שהתנגש עם חלקה האחורי של מכוניתו ברכבו של סמיר, וגרם לו לנזק. סמיר ניסה להימלט מפני המבקש, זחל כשהוא פצוע לעבר עץ והסתתר מאחוריו. המבקש המשיך בנסיעה לעבר סמיר וניסה לדרוס אותו במטרה לגרום לו חבלה חמורה, נכות או מום. לאחר דברים אלה, יצא המבקש מהמכונית והשליך אבנים שמצא במקום לעברו של סמיר, אשר שכב פצוע על האדמה, תוך שהוא צועק: "תמות". אחת האבנים פגעה בראשו של סמיר וגרמה לו לחבלה.

כתוצאה ממעשי המבקש נגרמו לסמיר שבר בשכמה השמאלית, פגיעה ברקמת הריאה, שברים רבים באזורים שונים באגן, שברי דחיסה וניתוק מרובים, קרעים ברצועות בברכו השמאלית, וכן חתכים ושפשופים באזורים רבים בגופו. בעקבות זאת אושפז ונותח בבית החולים.

3. בהכרעת הדין, דחה בית משפט קמא את גרסת המבקש, לפיה נסע לאחור ברכבו כהגנה עצמית, תוך שעמד על כך שמדובר בגרסא מתפתחת ועל כך שבחקירתו טען כי נסע לאחור בטעות בשל לחץ. כן הודגש כי גרסת המבקש לא מסבירה מדוע הגיע עם רכבו לעץ והתנגש בו. עוד קבע בית משפט קמא בהכרעת הדין, כי אין בהימצאות הסכין בידי סמיר בתחילת האירוע כדי ללמד על רצון להתקפה מצידו, בשים לב לכך שסמיר הציג הסבר לגיטימי להימצאות הסכין ברכבו, נוכח עיסוקו בניהול ותפעול מסעדה. בית משפט קמא הדגיש – "איני סבור כי יש בהימצאות הסכין בידי המתלונן (סמיר, ג'.ק.) בתחילת האירוע בכדי ללמד על רצון להתקפה מצידו: למתלונן הסבר לגיטימי להימצאות הסכין ברכבו נוכח עיסוקו בניהול ותפעול מסעדה והיתכנות כי הסכין נפלה לארץ באקראי בשל התאונה אינה 'בלתי אפשרית'". לאור זאת, נמצא כי גרסת המבקש לא יכולה לעמוד. אי לכך, הרשיע בית משפט קמא את המבקש בעבירה שיוחסה לו.

4. יוער, כי במקביל להעמדתו לדין של המבקש, הועמד גם סמיר לדין. ביום מתן גזר הדין בעניינו של המבקש, בטרם הוקרא, עדכנה המשיבה את בית המשפט כי שלושה ימים לאחר שהעיד במשפטו של המשיב, הודה סמיר בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של איומים, החזקת סכין, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק. עם זאת, בהמשך, חזר בו סמיר מהודאתו.

באת כוח המבקש טענה כי יש לאפשר להגנה לחקור את סמיר פעם נוספת לאור התפתחויות אלה. הובהר כי לא ניתן יהיה לעשות זאת, עד שיסתיים משפטו של סמיר. המשיבה הסכימה לבקשת באת כוח המבקש. המשיבה הודתה כי ראוי היה לעדכן את ההגנה שסמיר הודה בתיק שלושה ימים לאחר שהעיד במשפטו של המבקש, וכי מידע זה לא הועבר בשל טעות תום לב. משלא הועבר, ומשלהגנה זכות לחקור את סמיר בעניין זה, לא התנגדה המשיבה לחקירה

נוספת של סמיר, הגם שלא יהיה בכך כדי לשנות מן ההרשעה.

5. ואולם, בית משפט קמא דחה את הבקשה. בית המשפט הדגיש כי הכרעת הדין בנויה על כמה אדנים, וכי לעיתים נקבעים בבתי משפט ממצאי מהימנות שונים לגבי אותה פרשיה שנדונה על ידי מספר מותבים. בית המשפט הוסיף כי אין בממצאים של מותב אחד בכדי להביא לשינוי מהתרשמות בלעדית, ישירה ומלאה של מותב אחר.

6. בהתאם, נתן בית משפט קמא את גזר הדין. בית המשפט העמיד את מתחם העונש על 35 חודשי מאסר ועד שש שנות מאסר בפועל. בשים לב לנסיבות חייו של המבקש; הצורך בטיפול בבני משפחתו; עברו הפלילי שאינו כולל עבירות אלימות; ולכך שהמבקש לא מכיר באשמתו – העמיד בית המשפט את עונשו של המבקש על 35 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצויים בסך 100 אלף שקלים. בית המשפט קבע כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.8.2021.

7. המבקש הגיש ערעור מנומק הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בד בבד, עם הגשת הערעור הוגשה בקשת עיכוב הביצוע שלפניי.

טענות הצדדים

8. המבקש סבור כי סיכויי ערעורו להתקבל, טובים. בהודעת הערעור, טוען המבקש לקיומם של מחדלי חקירה שונים, וכי בניגוד לעמדת בית משפט קמא, היה מקום לקבוע כי העובדה שסמיר החזיק בסכין מלמדת על רצונו לתקוף את המבקש.

בהקשר זה, מדגיש המבקש כי סמיר הודה בכתב האישום נגדו, וחזר מהודאתו רק לאחר מתן הכרעת הדין בעניינו של המבקש. מודגש כי באי כוחו של המבקש לא עודכנו בכך עד שלב מאוחר בהליך, בשל טעות של המשיבה, וכי בית משפט קמא שגה כאשר לא נתן כל משקל לטיעוני המבקש בעניין זה, וסירב לאפשר להגנה לחקור את סמיר פעם נוספת, חרף הסכמת המשיבה.

9. עוד מדגיש המבקש כי התייצב לדיונים בעניינו מבלי שהוטלו עליו תנאים מגבילים, וכי גם לאחר מתן גזר הדין לא ביקשה המשיבה להטיל עליו תנאים או מגבלות מלבד עיכוב יציאה מן הארץ. לדבריו, דחיית בקשתו לעיכוב ביצוע עונש המאסר, למעשה תסכל את הליך הערעור עצמו ותהפוך אותו לתיאורטי, בפרט בהינתן שהמבקש טוען לחפותו.

10. ביום 21.7.2021 התקיים לפני דיון בבקשה, בו חזרו באי כוח המבקש על עיקרי טיעוניהם. באת כוח המשיבה התנגדה לבקשה. לשיטת המשיבה, אף אם ייקבע כי סמיר רץ לעבר המבקש עם סכין ואיים עליו, הדבר לא ישנה מהרשעת המבקש. זאת, בפרט בשים לב לכך שהמבקש תקף את סמיר מספר פעמים ברציפות, במספר פעולות שונות. באת כוח המשיבה הודתה כי אמנם לא הייתה למדינה התנגדות לכך שסמיר יחקר שוב באופן נקודתי, אך טענה כי ממילא התרחיש בו הענישה תופחת למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות אינו סביר, ולפיכך אין מקום לעכב את תחילת ריצוי העונש.

11. לאחר שעיינתי בבקשה ובנימוקי הערעור, וכן שמעתי את טענות הצדדים בדיון לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

12. הכלל הנהוג בפסיקה הוא כי נאשם אשר נגזר עליו עונש מאסר בפועל יחל בריצוי עונשו באופן מיידי, זולת אם נתקיימו נסיבות מיוחדות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי באכיפה מידית של גזר הדין (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ)). עדיין, ניתן לעכב את ביצוע עונש המאסר, אם בית המשפט סבור כי הדבר ימנע פגיעה בזכויות המבקש במידה העולה על הנדרש, בין היתר, תוך בחינת שיקולים כסיווי הערעור; סיווג הערעור; חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; תקופת המאסר שהושתה על המבקש והמועד הצפוי לדיון בערעור; עברו הפלילי של המבקש; התנהגותו במהלך המשפט; ונסיבותיו האישיות (ראו, למשל: ע"פ 1697/20 שורדיקר נ' מדינת ישראל(18.3.2020)).

13. בענייננו, מצאתי כי מכלול הנסיבות האמורות, מלמד כי יש לקבל את בקשת המבקש לעיכוב ביצוע העונש. מבלי לקבוע מסמרות בעניין, העובדה שסמיר הודה בכתב אישום ולאחר מכן חזר בו מהודאתו, אך לא נחקר על כך חרף הסכמת המשיבה להשיבו לדוכן העדים, עשויה להשפיע על סיכויי הערעור. מבלי להכריע דבר ביחס לטענה זו, הרי שבאיזון השיקולים הנדרש לפי הלכת שוורץ, יש בה לטעמי כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש.

14. יוער, כי לדברים משנה תוקף, בשקלול העובדה כי המשפט נוהל מבלי שהושתו על המבקש תנאים מגבילים וכי אין טענה כנגד התנהלותו במהלך ניהול משפטו.

15. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. העונש אשר הושת על המבקש יעוכב עד להכרעה בערעור. בכפוף לאילוצי היומן, המזכירות מתבקשת לקבוע את הדיון בערעור במועד מוקדם ככל הניתן.

ניתנה היום, י"ג באב התשפ"א (22.7.2021).

ש ו פ ט